

บทนำ

ราตรีดึกสงัด ลึกเข้าไปกลางต่าหนักฝ่ายใน เหนือชายคาโค้งกำแพง
สูงชันขึ้นไป ดวงจันทร์เดือนแรมหนาวเหน็บอ่างว่างอยู่ไกลโพ้น

เสียงตีฆ้องบอกเวลาดังแว่วมาจากตรอกเล็กแคบ แมวจรจัดร้องเสียง
แหลมโหยหวน พาให้บรรดาขันทีและนางกำนัลที่เข้าเวรกลางคืนรู้สึกหนาว
ยะเยือกในใจขึ้นมาพลัน

คำคืบนี้เจียบสังัดจนน่าแปลกใจ

หน้าต่าหนักหลวนเฟิงอันเป็นที่ประทับของพระมเหสีเหอเจิน ทหาร
องครักษ์สองแถวระดับดาบคู่กายแน่น สองตาเบิกกว้างเป็นประกายระวัง
ระไว คอยจับความผิดปกติที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ

ทันใดนั้น ลมราตรีระลอกหนึ่งพัดผ่านมา ม้วนหอบเอากรวดทราย
โชนพัดใส่โคมไฟสีแดงดวงโตที่แขวนไว้ได้ชายคาจนหลุดร่วงกระจัดกระจาย
เปลวเทียนไหววาบ เสียงป๊อกแป๊กของกังสดาลไม้ไผ่สะท้อนทั่วต่าหนัก

หลวนเฟิง

ติง! จู่ๆ ก็มีเสียงดังสนั่นแว่วมาจากที่ใดที่หนึ่งในพระราชวัง ตามติดมาด้วยแสงไฟสว่างวาบอวบย้อมท้องนภาด้ามืดจนแดงฉานไปกว่าครึ่ง มองจากที่ไกลๆ ดูสะท้อนขวัญอยู่หลายส่วน

เหล่าองค์กรที่อารักขาอยู่หน้าตำหนักหลวนเฟิงถึงแม้จะเห็นภาพความวุ่นวาย กระนั้นทุกผู้ยังคงรักษาสีหน้าเฉยชาดังปกติ สำหรับพวกเขาแล้ว เว้นเสียจากผู้เป็นนายของตำหนักหลวนเฟิงแห่งนี้มีบัญชา หาไม่... ต่อให้ฟ้าทลายลงมา พวกเขาก็จะยืนปฏิบัติหน้าที่โดยไม่เคลื่อนไหวอยู่ตรงนี้

โครม! เสียงดังก็ก้องแว่วมาอีกครั้ง ครั่งนี้มีเสียงคนพูด สายลมกลางคืนพัดพาเสียงอู้อี้มา คล้ายกับมีคนกำลังออกคำสั่ง ตามติดมาด้วยเสียงเหินวาบของกระบี่ที่ปะทะกันผสมผสานกับเสียงคร่ำครวญระงม

"พระมเหสีเพคะ พระมเหสีทรงช่วยด้วยเพคะ! พระมเหสีโปรดทรงช่วยนายของข้าด้วย!" ท่วงประตุรูปหัวสัตว์บนประตูดวงแดงเคลือบสีแดงสดบานมึนมาถูกทุบจนดังสะเทือนฟ้า เสียงตะโกนผสมเสียงร่ำไห้อย่างตื่นตระหนกของสาวใช้คนหนึ่งทำลายความเงียบสงบภายในตำหนักหลวนเฟิง บรรดาองค์กรยังคงยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่นั่นเอง ทว่าอุ้งมือใหญ่ที่กดกระชับด้ามดาบกลับเพิ่มกำลังมากขึ้น

แสงจันทร์เย็นเยียบส่องเข้าไปในตำหนักหลวนเฟิง ลอดผ่านห้องหับด้านนอกหลายชั้น กระทั่งถึงห้องด้านในอันอบอุ่นหอมกรุ่น บนโต๊ะน้ำชาไม้จันทร์มีเทียนเล่มหนาจุดสว่าง หยาดน้ำตาเทียนสีแดงหยดลงกลางเชิงเทียน

แสงสีเหลืองสลัวอบอุ่นแผ่คลุมห้องด้านใน ที่แห่งนี้จุดตั้งเวียงอ่าวอันเงียบสงบ

"พระมเหสีเพคะ" หลังหลั่นนางกำนัลประจำกายของเหอเจินซึ่งสวมเพียงเสื้อตัวในสีขาวไว้บนร่าง ปล่อยผมยาวสยายลงกลางหลังอย่างลวกๆ เดินถือตะเกียงเข้ามาในห้องด้านในอย่างรีบร้อน "พระมเหสี เกิดเรื่องใหญ่แล้วเพคะ!" นางติดตามพระมเหสีมานาน ได้เห็นได้ยินเรื่องราวต่างๆ มากมายย่อมมีนิสัยสงบเยือกเย็นเป็นธรรมดา ไทหนเลยจะเคยเห็นนางลนลานปานนี้มาก่อน ทว่าช่วงขณะนี้นางสูญเสียการควบคุมไปแล้ว แววดาวุ่นวายสับสน สีหน้าเกือบจะซีดขาว

เหอเจินที่นอนหลับอยู่บนเตียงลึมตาขึ้นโดยพลัน บนหน้าผากเต็มไปด้วยเหงื่อเย็นเยียบ นางผุดลุกขึ้นนั่ง สองมือเลิกม่านผ้าไหมสีขาวหนาหนักให้เปิดออก

"เกิดเรื่องอะไรขึ้นนี่" แม้ว่าใจจะเต้นรัวเร็ว กระนั้นสีหน้าของนางยังคงสงบนิ่งไร้คลื่นอยู่ นั่นเอง

"พระมเหสี นายหญิงของตำหนักเทอภัยเกิดเรื่องแล้วเพคะ!" น้ำเสียงของหลังหลั่นฟังดูตื่นตระหนก แต่ครั้นเห็นนายหญิงชำเลืองมองตนด้วยสายตาเย็นๆ คราหนึ่ง นางถึงตระหนักได้ว่าตนเสียกิริยา ก็ช่วยมิได้! นางกำนัลคนโปรดของพระสนมเหอเพยอามาหย่าเป็นสหายรู้ใจของนาง ต้องรู้ไว้อย่างว่ในพระราชวังต้องห้ามที่ผู้คนต่างตลบตะแลงไล่กัน การจะคบสหายรู้ใจคนหนึ่งได้นั้นเป็นเรื่องยากเย็นเพียงใด!

เหอเจินไทหนเลยจะไม่รู้ความคิดจิตใจของหลังหลั่น เนื่องจากอามาหย่าผู้ซึ่งเข้าวังมาได้ห้าปีแล้วนั้นปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างเอื้อเฟื้อ อ่อนโยน มีเมตตาอยู่เป็นนิจ ทำให้ถูกชะตากับนางมากเช่นกัน มิตรภาพของทั้งสองจึงแน่นแฟ้นอย่างยิ่ง

แม้อำมาตย์จะงามเป็นเลิศในหกตำหนัก ได้รับความรักใคร่ปรารถนา จากกษัตริย์ท่าอู่กันอย่างลึกซึ้ง กระนั้นเวลาอยู่ต่อหน้าเหอเจิน นางยังยอม ก้มศีรษะเป็นรองอย่างสมัครใจ

เหอเจินเป็นคนเช่นนี้เอง ใครนอนบ้น้อมต่อนางสามส่วน นางก็จะถอย ให้ผู้อื่นอย่างมีมารยาทสิบส่วน ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงว่าอำมาตย์มีความสามารถ รอบตัว เชี่ยวชาญพิณ หมากร อักษร ภาพวาดต่างๆ มีความชอบที่เหมือนกับเหอเจินมากมายหลายอย่าง ยามว่างทั้งสองมักสนทนาพูดคุยเดินหมากด้วยกันอยู่บ่อยๆ หลายปีที่ผ่านไปอยู่กันอย่างสงบสุขปราศจากเรื่องราวใดๆ

ใครจะรู้ว่าจู่ๆ จะมีเรื่องเช่นนี้ดังมาให้ได้ยิน!

"รู้หรือไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น" เหอเจินเอ่ยถามหลังหันตัวทำที่สงบ เยือกเย็น พร้อมกับลงจากเตียงอย่างว่องไวมาสวมอาภรณ์ตัวในและเสื้อคลุม ตัวนอกอย่างรวดเร็วที่สุด

เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของนางจะต้องวางไว้ตรงที่ยื่นมือไปหยิบได้ ทันทีทั้งที่ นี่เป็นความเคยชินที่นางบ่มเพาะมาตลอดหลายปี หากต้องการ อาศัยอยู่ในวังได้อย่างสบายใจ ก็จะต้องรอบคอบและไม่ประมาท

ในเมื่อหลังหลังขวัญกระเจิดกระเจิงไปแล้ว นางจึงได้แต่ช่วยตนเอง เหอเจินเกล้าผมขึ้นเป็นมวยอย่างชำนาญ ก่อนจะปักปิ่นรูปหงส์ที่ทำจากขนนกกระเดียนฝังมุกแลดูเรียบง่ายทว่าสง่างาม นางชำเล็งมอง หลังหลังแวบหนึ่ง สาวใช้ยังคงนั่งงันอยู่กับที่อยู่นั่นเอง จึงจำต้องขานเรียก เสียงหนึ่ง "หลังหลัง ตอนนี้อยู่ที่ไหนไม่ใช้เวลาเหม่อลอยนะ!"

"เพคะ! พระมเหสี!" นางกลับจากภวังค์ อดละอายแก่ใจมิได้

"ที่แท้เป็นเรื่องอะไรกันแน่ เจ้าพอรู้ไหม" เหอเจินยื่นมือออกไปให้

หลังหลันสวมเสื้อคลุมกันหนาวคนเดียวให้

หลังหลันขะงักมือ นิ่งเงียบอยู่ชั่วครู่ ค่อยกล่าวเสียงขริมแผ่วเบา "กบฏ
เป็นความผิดข้อหากบฏพะคะ"

เหอเจินนิ่งจึงไปทิ้งร่าง หลับตาลง กล่าวออกมาเพียงสองพยางค์ซ้ำๆ
ว่า "โทษ...ตาย!"

หากเรื่องที่อามาหย่าทฤษฎศบ้านเมืองเป็นความจริง จำเป็นต้อง...
ตาย...อย่างไม่มีข้อสงสัย!

เหอเจินนำทหารองครักษ์ของตนรีบรุดไปยังตำหนักของอามาหย่า
ตำหนักเหอถูยถูกทหารรักษาพระองค์สามพันนายซึ่งถือคบเพลิงไว้ใน
มือล้อมไว้โดยรอบ แสงไฟร้อนแรงไหม้ไหม้ลุกโชกโชกจนแทบจะส่องให้ท้องนภา
สว่างโรไปกว่าครึ่ง

นางปรับสายตามิทันไปชั่วขณะ จึงถูกแสงไฟแยงตาจนน้ำตาจวนเจียน
จะไหลออกมา

"พระมเหสี! ทหารรักษาพระองค์ที่ยืนอยู่ปลายสุดเห็นนางเข้า รีบ
หันกลับมาคุกเข่าลงทันใด

ทหารนายอื่นพอได้ยินว่าพระมเหสีเสด็จมาก็รีบคุกเข่าข้างเดียวลงกับ
พื้นทันควัน

แม่ทัพผ่านชินผู้บังคับบัญชากองกำลังรักษาพระองค์ก็มัวตัววิ่งเร็ว ๆ
มาตรงหน้านาง ขานเรียกเสียงเบาอย่างนอบน้อม "พระมเหสีเสด็จมา
กระหม่อมมิได้ไปรอรับเสด็จ ขอพระมเหสีโปรด..."

วาทของเขายังมีทันกล่าวจบก็ถูกเหอเจินขัดขึ้นก่อน

"แม่ทัพผ่านไม่ต้องมากความ คิดว่ายามนี้ฝ่าบาทคงทรงอยู่ในตำหนัก
เหอภัยแล้วเป็นแน่ ในเมื่อเราเป็นมเหสี มีหน้าที่ดูแลปกครองฝ่ายใน หาก
พระสนมเหอเพยกระทำผิด เราเองก็ยากจะรอดพ้นไม่เกี่ยวข้อง เรื่องนี้เรา
ไม่ยุ่งมิได้!"

เมื่อกล่าววาทจาเหล่านี้จบ เหนอเงินก็ตั้งท่าจะเข้าไปในตำหนักเหอภัย
นึกไม่ถึงว่าผ่านเซ็นจะกางแขนข้างหนึ่งมาขวางนางไว้อย่างบังอาจ

"พระมเหสีโปรดทรงอภัย เรื่องพระสนมเหอเพยทรยศบ้านเมืองนี้
ร้ายแรงนัก เกี่ยวพันกับความมั่นคงของแคว้น หากใช่เรื่องเล็กน้อย ขอ
พระมเหสีโปรดเสด็จกลับตำหนัก..."

"หลีกไปนะ!" นางเม้มริมฝีปากแน่น ดวงตาทอแววยียบเย็นอันมีอาจ
ลวงละเมิดพุ่งปลาบออกมา

รัศมีสูงศักดิ์และพลังอำนาจแกร่งกล้าของพระมเหสีทำให้ผ่านเซ็น
ลำบากใจ

คนหนึ่งเป็นองค์กษัตริย์สูงส่งเทียมฟ้า อีกคนเป็นมารดาแห่งแผ่นดิน
ที่ผู้คนเลื่อมใสศรัทธา กระทั่งฝ่าบาทยังทรงให้ความนับถือสามส่วน เรื่อง
นี้...

เหนอเงินยอมเข้าใจความลำบากใจของเขาดี นางส่งสายตาให้องครักษ์
ของตน "กล้าขวางเราไว้ พวกเจ้าจับตัวแม่ทัพผ่านกดไว้! รอทูลให้ฝ่าบาท
ทรงทราบเรื่องแล้วค่อยกลับมาจัดการกับท่าน"

ผ่านเซ็นขัดขืนพอเป็นพิธีอยู่สองที ก่อนจะยอมให้มัดสองมือไว้ด้วย
ความเต็มใจ

นางเหลือบตาขึ้น กล่าวเสียงเย็นว่า "ทำไม พวกเจ้ายังมีใครอยาก

จะขวางเราอีกไหม"

เกิดเสียงฟึดดังขึ้น ทหารรักษาพระองค์สามพันนายเปิดทางออกเป็น
สองฝั่ง เหลือทางเดินกว้างขวางสายหนึ่งให้พระมเหสีทันที

เหอเจินมิได้กล่าววจาใดๆ อีก เดินมุ่งหน้าไปยังตำหนักเหอถู่ตาม
ลำพัง

นางก้าวข้ามธรณีประตูสูงสีแดง สองมือที่ตกอยู่ข้างลำตัวกำแน่น
ไม่มีใครรู้เลยว่าชั่วขณะนี้ในใจของนางมีแต่ความตื่นตระหนก...หวาดกลัว

ถูกแล้ว แท้จริงนางหวาดกลัวยิ่งกว่าใครๆ กลัวถึงขนาดอยากกลับ
หลังหันหนีไปเสีย ทว่านี่เป็นภาระหน้าที่ของนาง นางเป็นมารดาของแผ่นดิน
นางต้องดำรงตนเป็นพระมเหสีที่คู่ควรกับกษัตริย์แห่งแคว้นซีซาง ดังนั้น...ไม่
ว่าสิ่งที่รอนางอยู่ข้างหน้าจะเป็นอะไร นางก็ต้องอย่างก้าวไปอย่างมุ่งมั่นไม่
หันหลังกลับ

แสงไฟวูบวาบอยู่ตรงหน้า เสียงคบเพลิงลุกไหม้ดังเปรี้ยะๆ ดิ่งรั้ง
เส้นประสาทนางให้เขม็งตึง

ขณะที่ผู้รักษาภูถือไม้เท้ายืนกันอยู่เต็มลานใหญ่ของตำหนักเหอถู่
เสียงร้องให้ดังระงมทั่วทั้งตำหนัก

สาวใช้และขันที่รุ่มเยาว์ตกใจกลัววิ่งหนีสุดลูกไปทั่ว ขันที่อาวูโสไล่
ตามจับคนง่วน นางก้านลี่สืบทว่าคนคุกเข้ากอดกันกลมอยู่บริเวณหนึ่ง รอค
คอยชะตากรรมน่าอนาถที่กำลังจะมาเยือนพวกนางด้วยความพรั่นพรึง

และบุรุษรูปร่างสูงใหญ่ที่ยืนหันหลังอยู่บนชั้นบันไดผู้นั้น สวมใส่
อาภรณ์ลำลองแบบดั้งเดิมของแคว้นซีซาง เสื้อคลุมครึ่งตัวผ้าโปร่งสีม่วง
อมแดงลายมังกร ตรงเอวมัดไว้ด้วยสายคาดผ้าไหมทอลายมังกรสีดำ สวม

ใส่รองเท้าหุ้มข้อหนังเสือดาว ผมดำสนิทใช้เส้นไหมสีเหลืองผูกมัดไว้ง่าย ๆ ตรงกึ่งกลางศีรษะ เรือนกายกำยำของเขาถูกห่อหุ้มแน่นหนาอยู่ภายใต้ อารมณ์หุ่หุ่ ท่วงท่าขณะยืนทรงอำนาจค้ำฟ้าราวกับกุมฟ้าดินไว้ด้วยมือ ข้างเดียว

สายตาของเหอเจินหยุดนิ่งอยู่บนแผ่นหลังของบุรุษผู้นั้น

ผู้ชายคนนั้น...ซ่าอู่กั้ง...กษัตริย์แห่งแคว้นซีซาง...ผู้ปกครองแผ่นดินใหญ่ ทางตะวันตกทั้งหมด เขาหนักแน่นเย็นชา ซื่อตรงไม่เอินเอียง หลังสีบดอด ตำแหน่งเจ้าครองแคว้นมากที่หุ้มเทปกครองบ้านเมืองอย่างมูมานะ ตรากตรำ งานราชการทั้งเข้าค้ำ จนนำพาแคว้นซีซางท้าทายบัลลังก์เจ้าอาณานิคมแห่ง แผ่นดินตะวันตกสำเร็จได้ในที่สุด แคว้นเล็ก ๆ และเผ่าต่าง ๆ ที่อยู่ใต้อาณาเขต ของเขามีจำนวนนับไม่ถ้วน

แต่ก็ด้วยเหตุนี้ เขาจึงไม่อาจเป็นเช่นสามัญทั่วไป...

นางก้าวเร็ว ๆ ไปถึงข้างกายเขาแล้วจึงหยุดฝีเท้า

สายตาที่นางมองเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกว่าอุ่นลับสน อึดอัดเก็บกด ทั้งยังคาดหวังรอยคอด ดวงตาดำคุ่นงามสะท้อนแสงไฟแลดูไม่เหมือนจริงอยู่ หลายส่วน

เขารู้สึกถึงการมาของนาง จึงหันกายกลับมาทันควัน

เหอเจินรีบเก็บงำความรู้สึก สุดหายใจเข้าลึก ๆ เดินไปหาเขา

ซ่าอู่กั้งหันหน้ามา พอได้เห็นนาง ดวงหน้าหล่อเหลาก็ปรากฏอาการ ไม่พอใจ

ตรงหว่างคิ้วเขามีรอยกดลึก ๆ ซึ่งนางเคยνωดคลั่งให้ใช้อย่างอ่อนโยน มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน เพียงเพื่อให้เขาคลายหัวคิ้วเผยสีหน้ายิ้มแย้ม นาง

เคยชินกับสีหน้าอาการเคร่งเครียดจริงจังของเขาในช่วงเวลานี้ยิ่งนัก แต่ขณะเดียวกันก็ไม่อยากให้เขาแสดงสีหน้าท่าทางเช่นนี้ออกมา

"เจ้าไม่ควรมา" เสียงของเขาแผ่วต่ำทุ้มลึก สั่นสะเทือนหัวใจของนางจนขวาบไปเล็กน้อย

นางไม่หลบเลียงสายตาติเตียนที่เขามองมา ตอบเสียงเรียกว่า "หม่อมฉันเป็นพระมเหสีของแคว้นซีซาง ควรได้รู้ว่าสถานที่ในปกครองของตัวเกิดเรื่องอะไรขึ้น"

ริมฝีปากบางของซำอู่กั๊งเบ้เล็กน้อย น้ำเสียงแผ่รอยเยาะหยัน "เจ้ากับอามาย่าคบหาสนิทสนมกันมาแต่ไหนแต่ไร หากจะขอร้องแทนนางก็ไม่จำเป็นแล้วละ"

สีหน้าแววตาของเขาเพิ่มความห่างเหินและระวังตัวเข้ามาเล็กน้อยทันใดก่อนจะหันกายกลับไปจับจ้องภาพความโกลาหลตรงหน้าต่อไป

"อินไ้" เขาออกคำสั่งเสียงอำมหิต

"ฝ่าบาท" ชั้นที่ใหญ่อริบโค้งกายรับคำสั่ง

"สนมเหอเพยอยู่ไหน" สายตาดูจเหยี่ยวของเขากวาดผ่านหมู่ นางกำนัลที่คุกเข่าอยู่บนพื้นให้แน่ใจว่าไม่มีเงาร่างของสนมเหอเพย "ทหารรักษาพระองค์ล้อมตำหนักเหอกั๊วไว้หมดแล้วไซ้ไหม"

"ต่อให้พระสนมเหอเพยติดปีกก็ยากจะบินหนีไปได้พะยะค่ะ!" อินไ้ไม่กล้าชักช้าแม้แต่น้อย "กระหม่อมจะเข้าไปค้นในตำหนักบรรทมให้ละเอียดอีกครั้งเดี๋ยวนี้"

"อืม" ซำอู่กั๊งพยักหน้า "หากค้นไม่เจอตัวก็เผาตำหนักเหอกั๊วมันให้ราบเป็นหน้ากลองเสียเลย"

อินให้สะทั้นเยือกคราหนึ่ง แต่เขาก็รีบไปปฏิบัติตามพระบัญชาในทันใด

เหอเงินยืนอยู่ข้างกายซ่าอู่กั๋ง นับตั้งแต่เขาเริ่มออกคำสั่งก็มิได้สอดวาจ่าขึ้นอีกเลย

ป้ายทองของตำหนักเหอกู่ยถูกลดทิ้งลงพื้น ประกายสีทองที่เคยระยิบระยับอยู่ได้แสงอาทิตย์ ตัวอักษร 'เหอกู่ย' อันแสดงถึงการได้รับความโปรดปรานสุดซึ่ง ในวันนั้นก็กลับเลอะไปด้วยขี้ดินให้คนเหยียบย่ำ

ดวงหน้างามหยาดเยิ้มของอามาย่าผุดขึ้นในห้วงความคิดของนาง ในงานเลี้ยงฉลองวันตรุษงานใดงานหนึ่งในอดีต อามาย่าเคยร่ำรำระบำพื้นเมืองของแคว้นเจียงหลันอันเป็นบ้านเกิด ความสวยงามดงามที่เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ต่างถิ่นพาให้ซ่าอู่กั๋งที่สงบเยือกเย็นสำรวจตนเสมอมาสูญเสียท่าทีเคร่งขรึมจริงจังในยามปกติไป รวบตัวอามาย่ามากอดไว้บนตัก

นางยังจำได้ว่ายามนั้น เสียงหัวเราะเปิดเผยทุกมุมลึกของสามีกระแทกใส่หัวใจของตนอย่างไร

ยามนั้น บนใบหน้าของสนมนางในแต่ละคนละเคล้าไปด้วยอารมณ์ อิจฉาและริษยา อยากให้ตนเป็นหญิงสาวที่ทำให้ดวงพักตร์เคร่งขรึมแยมสรवल และเป็นคนทีฝ่าบาทตระกองกอดให้นั่งตักคนนั้นเหลือเกิน

ทว่าความรักใคร่โปรดปรานในอดีตยังมีทันชั่วพริบตา ยามนี้เล่า?

เหอเงินหันไปมองใบหน้าด้านข้างของสามี

เยือกเย็นไร้ความรู้สึก

จุมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางหากกว้างแหม่มแน่น แนวขากรรไกรเคียดเกร็ง ลำคอล้ำสันผุดเส้นโลหิตเขียวเพราะความโกรธกริ้ว แสงไฟวับวาบอยู่

บนใบหน้าและอาบสะท้อนอยู่กลางดวงดาววามสีอำพันของเขา ทว่า
ความโปรดปรานเอ็นดูที่เคยมีให้อามาหย่าในวันวานได้หายวับไปอย่างไร
ร่องรอยเสียแล้ว

"ฝ่าบาท หม่อมฉันมีเรื่องอยากถามเพียงเรื่องเดียวพะคะ" นางหันหน้า
กลับมาองภาพความวุ่นวายในตำหนักเหอภัยด้วยกันกับพระสวามี

ซ่าอู่กั้งค่อยเอ่ยปาก แต่ก็เป็นเพียงสองพยางค์เรียบๆ ทว่าตรงไป
ตรงมา "ถามมา"

เหอเจินครุ่นคิดพลางเอ่ยปากซ้ำๆ ไปด้วยว่า "ความผิดข้อหากบฏของ
อามาหย่ามีหลักฐานแน่ชัดแล้วหรือพะคะ"

เขาหันขวับมามองนาง ดวงตาลุ่มลึกลับแคบยาวหรือลึกลับ

นางรู้ดีว่านางละเมิดข้อห้ามของเขา

มเหสีและสนมนางในห้ามก้าวก้าวเรื่องงานราชการ โดยเฉพาะใน
อาณาจักรของซ่าอู่กั้งนี้ห้ามโดยเด็ดขาด หากถามอีกประโยคเดียวอาจทำให้
เขาไม่พอใจขึ้นมาได้ แต่นางจำเป็นต้องถามจริงๆ นางมีอาจให้สามีเช่นฆ่า
ผู้บริสุทธิ์สี่สี่สี่ห้า ห่าไม่...นางจะละอายต่อราษฎรที่อยู่ในความปกครอง
ของแคว้นซีซางทั้งหมด

อามาหย่าเป็นโคมสะคราญบรรณาการจากแคว้นเซียงหลันอันเป็น
แคว้นบริวาร เรื่องนี้เกี่ยวพันกับอนาคตของทั้งสองแคว้น ฉะนั้นไม่ถามมิได้

แต่จุดที่สำคัญยิ่งกว่าคือนางไม่เชื่อว่าอามาหย่าที่สงบเสถียรน่าเอ็นดู
เสมอมาจะหักหลังซ่าอู่กั้งได้ นางและอามาหย่าเป็นผู้หญิงเหมือนกัน จะดู
ไม่ออกเลยเชียวหรือว่าอามาหย่ารักเขาอย่างลึกล้ามาตลอด

ซ่าอู่กั้งแม้จะไม่พอใจที่ภรรยาถามเรื่องนี้ขึ้นมา แต่นางคือเหอเจิน

มเหสีของเขา นอกจากพระมารดาที่จากโลกนี้ไปแล้ว นางเป็นผู้หญิงที่เขานับถือที่สุด

"เราจะไม่ใช่อำนาจและเกียรติของกษัตริย์โดยมิชอบเป็นอันขาด" เขาล่วงรู้ความคิดในใจของนางยามนี้ดี ที่แปลกก็คือเขาทนให้นางเข้าใจเขาผิดไปมิได้ "จุดหมายลับของสนมเหอเพยและอ๋องสามย่าซานแห่งแคว้นเชียงหลันถูกสายของเราสกัดไว้ได้ พวกมันสองคนไม่เพียงเป็นคนรักเก่าตอนอยู่แคว้นเชียงหลัน ย่าซานยังหวังจะอาศัยกำลังของสนมเหอเพย พุดจายุงปลุกปั่นความสัมพันธ์ของสองแคว้นต่อหน้าเรา มันจะได้รอกเก็บเกี่ยวผลประโยชน์อยู่ตรงกลาง"

นี่นับว่าเขาใจดียอมอธิบายให้มากที่สุดแล้ว หากเป็นผู้อื่น เขาจะไม่ชี้แจงเพิ่มเติมใดๆ สักคำ

แต่งงานกันมาหลายปี เหนอเงินย่อมรู้นิสัยของพระสวามีดี แต่นางเป็นผู้หญิง หากใคร่ครวญจากจุดยืนของอามาหย่า นางคาดเดาได้ว่าในอดีตอามาหย่าคงมีสัมพันธ์กับย่าซานจริงดังว่า ผลคือย่าซานเอาเรื่องความสัมพันธ์ของทั้งคู่มาข่มขู่ อามาหย่าถึงได้จำยอมอยู่ใต้อาณัติเขา

ซาอู่กั๊งฆ่าเสียงมองกรรยาคราหนึ่ง รู้ดีว่าในหัวของนางคงกำลังขบคิดคำพูดแก้ต่างเพื่อให้อามาหย่าพ้นผิดอยู่แน่แท้

มเหสีของเขาคนนี้เมื่อไรถึงจะเข้าใจเสียที่ว่ามนุษย์เราหาได้ใส่อธรรมตาเท่าที่นางคิด โดยเฉพาะบรรดาหญิงสาวในตำหนักใน ฉากหน้าไร้เดียงสาใจดีมีเมตตา เบื้องหลังล้วนหน้าเนื้อใจเสือเจ้าเล่ห์สลับปลับด้วยกันทั้งนั้น

"อามาหย่าลักลอบดัดแปลงสาส์นที่เรามิไปถึงเจ้าครองแคว้นเชียงหลัน"

เขาบอกออกมาเรียบ ๆ ประโยคหนึ่ง

ดวงตาของเหอเงินพลันเบิกกว้าง ไม่อยากเชื่อว่าอามาหย่าจะกล้าทำเรื่องเช่นนั้นจริง

ย่าซานมีใจมักใหญ่ใฝ่สูง อยากขึ้นเป็นกษัตริย์แคว้นเซียงหยัน ใครต่อใครต่างรู้ดี ครั้งนี้หลอกให้อามาหย่า เจตนาจะให้ซ่าอู่กั๋งปลดกษัตริย์ขราลงจากบัลลังก์ เขาที่กุมกำลังทหารอยู่ในมือจะได้ยึดครองตำแหน่งกษัตริย์เสีย

แต่ต่อให้ความจริงเป็นเช่นนี้...

"ฝ่าบาท ทรงตัดสินพระทัยจะเอาผิดอามาหย่าแน่แล้วหรือเพคะ" นางถามแผ่วเบา

"กษัตริย์ทำผิดมีโทษเท่าสามัญชน นับประสาอะไรกับนางที่เป็นแค่นมเล็ก ๆ คนหนึ่งเท่านั้น" ซ่าอู่กั๋งตอบตรง ๆ โดยไม่แม้แต่จะคิด

"โทษตาย?" ยามเหอเงินเอ่ยสองพยางค์นี้ออกมา เบาหวิวจนแทบจะปลิวหายไปกับสายลม

เขาพยักหน้า กล่าวน้ำเสียงเฉียบขาดออกมาที่ละถ้อยคำ "ตามบทลงโทษของกฎหมายแคว้นเรา คนผิดสมควรตาย เราจะไม่ปล่อยให้ลายนวลเด็ดขาด!"

แล้วความรักใคร่ที่ท่านเคยมีต่อนางละ เป็นเรื่องโกหกอย่างนั้นหรือ 'สนมเล็ก ๆ' รี้ ผู้หญิงในสายตาของท่านไร้ความสำคัญปานนี้เชียวหรือ หากมีวันใดวันหนึ่งข้ากระทำผิด ท่านก็จะทำอย่างนี้เช่นกันหรือ

นางอยากจะถาม แต่กลับถามไม่ออก ปากอ้าแล้วหุบ หุบแล้วอ้าอยู่อย่างนั้น

"ฝ่าบาท! ฝ่าบาททรงละเว้นหม่อมฉันด้วยเถิดเพคะ!" จู่ๆ อามาทย่าก็ถลันออกมาจากตำหนักบรรทมในสภาพผมเผ้าสยาย เครื่องแต่งกายไม่เรียบร้อย มือถือกรรไกรไว้เล่มหนึ่ง สายตาหวาดหวั่นลนลาน พวกชั้นที่และนางกำนัลไม่มีใครกล้าเข้าใกล้สักคน

"ยังรีรออะไรอีก รีบจับตัวมันไว้ให้เราเดี๋ยวนี้" ซ่าอู่กั๋งออกคำสั่งน้ำเสียงดุตันเย็นชา สายตาเย็นเยียบชวนให้ผู้พบเห็นพรั่นพรึง

"ฝ่าบาท... ฝ่าบาท หม่อมฉันผิดไปแล้วเพคะ!" อามาทย่าคุกเข่าลงกับพื้นดังตู่บ ก่อนจะคลานเข้าเข้ามาแทบเท้าเขา กอดขาของเขาไว้ ร่ำร้องเสียงโศกสลด "หม่อมฉันรักฝ่าบาท ขอฝ่าบาททรงโปรดไว้ชีวิตหม่อมฉันด้วย ต่อไปฝ่าบาททรงให้หม่อมฉันเป็นวัวเป็นม้า หม่อมฉันก็ยินดี..."

ซ่าอู่กั๋งเอาสองมือโพล่หลัง หันกายไปอย่างเฉยชา "ลากตัวไป"

"ข้าไม่ไป! เจ้าพวกไพร่ ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้ละ!" อามาทย่าตวาดลั่น ถีบเตะชั้นที่ที่เข้ามาจับตัวนางสุดกำลัง

"อามาทย่า เจ้าสงบสติอารมณ์ลงก่อนเถิด" เหนอเงินทนดูต่อไปมิได้ ย่อตัวลงหมายจะหลบนางด้วยความหวังดี

"พระมเหสี โปรดทรงช่วยข้าด้วย ข้าถูกบังคับ เป็นยาชานั่นแหละ! เขาบอกว่าหากข้าไม่ทำตามที่เขาบอกก็จะทุลฝ่าบาทเรื่องข้ากับเขา ข้าไม่ต้องการ! ข้าอยากให้ฝ่าบาททรงรักข้า ฝ่าบาทจะทรงรู้มิได้..." แววดาคลุ่มคลั่งของอามาทย่าหันมาจับจ้องนางทันที "ท่านทรงช่วยขอร้องฝ่าบาทอย่าให้ข้าตายนะ ข้าไม่อยากตาย!"

การตอบสนองเพียงอย่างเดียวที่เหนอเงินทำได้คือนั่งเงิบอย่างจนใจ อามาทย่าเบิกดวงตากลมโต ผลักนางออกโดยพลัน นางมีทันระวัง

เกือบจะเซล้มลง เพราะที่ตีที่ซ้ำอู้งังดึงนางมาโอบไว้ในอ้อมอกได้ทันที่ที่
 "เฮอะ! ท่านจะขอรับรองแทนข้าได้อย่างไร..." อามาทยามองคนทั้งสอง
 ที่ระกอกกอดกันแน่น ใบหน้าของนางเต็มไปด้วยความคั่งแค้นริษยา "ท่าน
 คงอยากให้ข้าตายเร็วๆ มากกว่ากระมัง! ท่านนึกว่าข้าขอบนอบน้อมก้ม
 หัวคุกเข่าให้ท่านนักรหรือ วันๆ เอาแต่วางหน้าสูงส่งเย่อหยิ่ง รวากับได้หล้า
 ไม่อยู่ในสายตาก็ไม่ปาน ข้าเกลียดพวกท่าน เกลียดพวกท่าน!" นางตะคอก
 เสียงแหบห้าว กัดแก่งกรรไกรในมืออย่างบ้าคลั่ง "พวกเจ้าใส่หัวไปให้พ้น!"
 บรรดาขันทีและนางกำนัลข้างๆ ตกใจกลัวรีบถอยกรูดไปทันใด
 "อามาทย่า" แนวรามาของซ้ำอู้งังเคียดแค้น เสียงไม่ดังแต่กลับเปี่ยม
 ไปด้วยรอยดักเตือน "วางกรรไกรในมือลงซะ"

"ฝ่าบาท" นางรำให้ เสียงอ่อนลง "ฝ่าบาท เห็นแก่ไม่ตรีระหว่างเรา
 ในวันนี้ก็ อกัยให้อามาทย่าเถิดนะเพคะ!"

"ไม่มีทาง หากละเว็นเจ้า กฎหมายของแคว้นซีซางอันทรงเกียรติก็
 เท่ากับไม่มีกฎหมายอันใด ชาวประชาได้หล้าไม่ปฏิบัติตาม ขุนนาง
 น้อยใหญ่ไม่ปฏิบัติตาม กฎหมายบ้านเมืองหนักแน่นมั่นคงดุจขุนเขา วาจา
 ของกษัตริย์ไม่อาจทำเป็นเล่นได้"

ซ้ำอู้งังเป็นคนรักความยุติธรรมไม่เอนเอียง แยกแยะถูกผิดชัดเจน ถึง
 จะรู้ทั้งรู้ว่าเป็นอย่างนั้น ทว่าเหอเจินก็ยังอดรู้สึกเสียใจแทนอามาทย่ามิได้
 มิใช่เพื่อนางเท่านั้น ยังเพื่อตนเองด้วย

ยามหญิงคนรักและชาติบ้านเมืองมาวางอยู่ด้วยกัน ซ้ำอู้งังจะเลือก
 บ้านเมืองโดยไม่ลังเล

หลักเหตุผลนี้เหอเจินเข้าใจ อามาทย่าเองก็เข้าใจ

ราชินีขอลรัก

"ฝ่าบาท พวกเราได้เป็นสามีภรรยากันช่วงหนึ่ง อามาหย่าได้แต่เดิน
เคียงข้างท่านมาถึงตรงนี้เท่านั้น!" นางตะโกนเสียงแหบแห้ง ยังไม่ทันที่ใคร
จะพูดอะไรก็ยกกรรไกรในมือขึ้นปักเข้าไปในทรวงอกของตนตรงๆ

ชั่ววินาทีนั้น เหนือจินยีนนิ่งด้วยความตกตะลึง โลหิตอุ่นร้อนกระเซ็น
ต้องใบหน้าของนาง นางรู้สึกเพียงร่างกายเย็นเฉียบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

(ติดตามอ่านได้ในฉบับเต็ม)